

ДВЕ ПИСМА

I

Дѣдо Иванъ Братковъ, седемдесетъ и три годишенъ селянинъ, почналъ вече да се вдетинява, лежеше по коремъ върху нара. Като пухтѣше и въздишаше непрестанно, той рисуваше съ разтрепарана ржка, разкривени букви върху бозовата хартия въ която бѣ увита свещъ, купена снощи на вересия отъ бакалина. Лицето му, измрежено въ сложна игра отъ брѣчки, бѣше страшно напрегнато и съсрѣдоточено. На полумжтнитѣ и обезцвѣтени очи бѣха се събрали едри сълзи, повиснали да капнатъ.

Дѣдо Иванъ съчиняваше писмо.

Мислитѣ му течеха много бавно, както кръвта въ измършавелото, безсилно тѣло, но въпрѣки това, непривикналата къмъ моливъ тежка ржка не успѣваше да ги следва. Така се застигаха думи и слокове като колци на съседни плетица. Все пакъ нѣкои изречения бѣха съвсемъ правилни и въобще отъ написаното можеше да се разбере, че дѣдо Иванъ, изостаналъ самичкѣ на този свѣтъ, следъ смъртта на старата и единствения синъ, отчаянъ и измжченъ, за дете не може да си плати дълга къмъ селския лихваръ, крѣчмаря—новоселецъ, моли дѣдо Господъ да му помогне съ осемстотинъ и дваисетъ и петъ лева, защото не ще да умре борчлия.

Самото обръщение въ началото, надъ което дѣдо Иванъ дълго клати замислено глава, бѣше трогателно-наивно и детски-простодушно. Той бѣше нарисувалъ съ едри криви букви: Милостиви и много